पुरुषस्त्वमेव किल पञ्चविंशकः
स्फुटचूलिकार्थवचनैर्निगद्यसे ॥'
(हरविजये ६।१८)

'मैत्र्यादिचित्तपरिकर्मविदो विधाय
क्लेशप्रहाणमिह लब्धसबीजयोगाः ।
ख्यातिं च सत्त्वपुरुषान्यतयाऽधिगम्य
वाञ्छन्ति तामपि समाधिभृतो निरोद्धुम् ॥'
(शिशु. ४।५५)

पूर्वोत्तरमीमांसयोर्यथा—

'क्रतौ सुप्ते जाग्रत्त्वमसि फलयोगे क्रतुमतां
क्व कर्म प्रध्वस्तं फलति पुरुषाराधनमृते ।
अतस्त्वां संप्रेक्ष्य क्रतुषु फलदानप्रतिभुवं
श्रुतौ श्रद्धां बद्ध्वा कृतपरिकरः कर्मसु जनः ॥'
(शिवमहिम्नि ।)

'निःश्वसितमस्य वेदा वीक्षितमेतस्य पञ्च भूतानि ।
स्मितमेतस्य चराचरमस्य च सुप्तं महाप्रलयः ॥'
(भामत्याम्)

एवमन्यान्यप्यास्तिकनास्तिकशासनानि तत्र तत्र कविकर्मसु शतधा गुम्फितानि । अत्र कौतुकिभिर्हरविजयमहाकवेः[1] 'प्रकृतेः पृथक्—' इत्यादिः '—भगवान् भवानिव भवत्यणुः स्फुटम्' इत्यन्ता (६।१८–१७०) अदृष्टपूर्वा भगवत्स्तुतिः; नैषधीयचरितस्य सप्तदशः सर्गः; महामहोपाध्यायधुरंधरस्य गङ्गाधरशास्त्रिणोऽलिविलासिसंलापश्च सधीविभवं विभावनीय इति ।

२. एतच्च (साहित्यं) कदा प्रादुर्भूतम् इति मीमांसावसरे वेदाङ्गोपाङ्गसमानकालिकमित्यध्यवसायः प्रमातृहृदयंगमः स्यात्; तत्तद्दर्शनानां तदनुप्राणितानामितरेषां चोच्चावचानां निबन्धानां वेदोपजीवकत्वेन विवेचकानां विश्रमोपलम्भात् । वेदेषु तत्र तत्रांशतोऽनुस्यूतानां विषयजातानां रहस्यमादायैवाधिगतयाथातथ्यैर्लोकगुरुभिर्महर्षिभिर्जगदुद्दिधीर्षया प्रसादमधुराणि गभीराणि शास्त्राणि निरमायिषत । इति व्यक्तमपि—

---

१. स कविरेवं भूतार्थमुक्तवान्—ललितमधुराः सालंकाराः प्रसादमनोरमा विकटयमकश्लेषोद्धारप्रबन्धनिरर्गलाः । असदृशगतीश्चित्रे मार्गे ममोद्भिरतो गिरो न खलु नृपते चेतो वाचस्पतेरपि शङ्कते ॥ धाराकाव्यप्रबन्धप्रणिहितपरमा श्रोत्रपेया कवीनां भाषाषट्केऽपि यस्य क्वचिदपि न गता भारती भारवत्त्वम् । प्राप्तश्चेयावसानस्फुरदमलतरप्रातिभज्ञानसंपद्राजन् रत्नाकरस्ते सदसि कृतपदः क्ष्माप वागीश्वराङ्कः ॥ हरविजयमहाकवेः प्रतिज्ञां शृणुत कृतप्रणयो मम प्रबन्धे । अपि शिशुरकविः कविः प्रभावाद्भवति कविश्च महाकविः क्रमेण ॥' (हरविज. ५० स. ९६–१०२) इति ॥